

følge den samme Orden, som den ærede Ordfører og i Tilslutning til ham de følgende Talere have iagttaget, nemlig den Orden, der er opstillet paa Dagsordenen. Der er da først Tale om Vædringsforslaget under Nr. 62. Posteringen af Paragrafferne paa Finansloven. Jeg kan i saa Henseende, overensstemmende med, hvad jeg allerede har haft Lejlighed til at udtale i Finansudvalget, slutte mig til Forslaget, saaledes at den nævnte § 8, Færøerne, eller rettere den under samme opførte „Indtægt af Færøerne“, gaar ind paa den næste Paragraf, § 9, „Udstil-lige Indtægter“, kun at Færøerne altsaa der komme til at figurere som en særegen Hovedafdeling under denne Paragraf. Dermed er jo bevaret en stor Del Benævnelser paa Paragrafferne, som Folketinget synes at ynde — disse velbekendte Paragraffer 19, 26 og flere andre gode Benner. — Det næste Punkt, der var under Omtale, var de Officerer, der ere tillagte Ventepenge, og som tidligere have staaet i Gendarmerikorpslet, altsaa Vædringsforslagene Nr. 65 og 66 under § 17. Jeg skal tillade mig at oplyse, at allerede en af de Officerer, om hvem der er Tale her, nemlig Kaptein Kryssing, ikke længere har Ventepenge, idet han er traadt ind i fast Nummer allerede midt i Sommer. Hans Ventepenge have altsaa ikke nogen Betydning for det kommende Mars Finanslov. Jeg skal dernæst ogsaa udtale, at det er mig meget om at gøre at forsøge at faa den anden tidligere Gendarmofficer, om hvem her er Tale, ansat i fast Nummer. Om dette kan ske, forinden dette Finansaar udløber og det næste begynder, er imidlertid endnu usikkert, men for saa vidt det skulde trække lidt ind i næste Finansaar, vil jeg dog antage, at man kunde komme til en Overenskomst her om dette Punkt, og jeg vil allerede nu stille i Udigt, at jeg til Finanslovens 3dje Behandling vil stille et Vædringsforslag op, hvorved det til Pensionsvæsenet kalkulerede Beløb, som har sin Gyldighed her, nemlig 2,230,000 Kr., ubestaaet opføres igen, og vil jeg forsøge, om ikke Finansudvalget vil gaa med hertil. Som sagt, den ene af de to Officerer er allerede ansat, og med Henhyn til ham spiller det altsaa ikke nogen Rolle. — Hvad det Spørgsmaal angaar, der var under Omtale: Dommernes Entledigelse med fuld Pension under Hen-

visning til Grundlovens § 73, saa beklager jeg, at jeg ikke fuldt ud kan slutte mig til den Opfattelse, som blev gjort gældende, dels af den ærede Ordfører — fortære — dels af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgtreds (M. S. Larsen). Jeg kan ikke som han se, at Grundloven her admitterer lige Stilling af Embedsmændene. For mig staaer det klart, at Grundloven i disse Ord, som det ærede Medlem oplæste, netop skelner mellem Dommerne og andre Embedsmænd, og for mig er denne Forskel saa stor, at jeg tror, man er paa sin fuldstændig gode Side af Retten, naar disse Dommere entlediges med fuld Indtægt. Noget ganske andet er det jo, at der kan tænkes Tilfælde, ogsaa blandt saadanne bedagede Dommere, hvor det vilde tage sig langt bedre ud, hvor det vilde stemme mere med Moralitet i Statsraamfundet, set fra et højere Standpunkt, eller med Taktfølelse, om slige Dommere søgte Entledigelse med almindelig Pension. Om disse Tilfælde blive de hyppigere eller de sjældnere, er ikke let at afgøre. Jeg skal i saa Henseende kun henpege paa, hvad der foreligger som det sidste Eksempel. Det var en Højesteretsdommer, der blev entlediget efter Forslag af Justitiarius i Retten. Vedkommende Dommer led af en Hjertefejl, og skønt jeg ikke er saa aldeles nøje inde i hans Sygdomshistorie, vil jeg dog blot udtale, at naar en saadan gammel Dommer lider af en Hjertefejl, som viser sig intermitterende, som til enkelte Tider er til Stede, til andre ikke, saa kan det ofte stille sig for ham som problematisk, om han vil være stiftet til at suugere yderligere eller ikke. Han vil til enkelte Tider finde, at det er ham muligt at blive ved. Han mener bestandig, at han vil komme sig. Afgørelsen maa altsaa, i Stedet for at bero paa hans subjektive Skøn, lægges i andre Hænder. I det foreliggende Tilfælde har altsaa Justitiarius indstillet ham til Entledigelse, og han er bleven affødiget med fuld Gage i Pension, fordi Retten ikke kunde være tjent med ham. Der er altsaa her affagt en Kendelse, ganske vist ikke, som det ærede Medlem henviste til, af den samlede Ret, men af Justitiarius alene som Spidsen af Retten. Der kunde jo imidlertid — det vil jeg indrømme — tænkes Tilfælde, hvor det var saa evident, at vedkommende ikke burde